

Sygn. I C 1605/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Hanna Kaflak-Januszko
Protokolant:	stażystka Agata Dauksza

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2020 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko J. W. i B. W.

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych J. W. i B. W. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. 67 476,53 zł (sześćdziesiąt siedem tysięcy czterysta siedemdziesiąt sześć złotych 53/100) z odsetkami ustawowym za opóźnienie od kwot:

- 85 934,53 zł od 28.06.2019r. do 22.07.2019r.;

- 85 009,53 zł od 23.07.2019r. do 21.08.2019r.;

- 84 009,53 zł od 22.08.2019 do 23.09.2019r.;

- 82 009,53 zł od 24.09.2019r. do 22.10.2019r.;

- 80 409,53 zł od 23.10.2019r. do 25.11.2019r.;

- 78 826,53 zł od 26.11.2019r. do 24.12.2019r.;

- 77 826,53 zł od 25.12.2019 r. do 22.01.2020r.;

- 76 026,53zł od 23.01.2020r. do 24.02.2020r.;

- 74 426,53 zł od 25.02.2020r. do 24.03.2020r.;

- 72 089,64 zł od 25.03.2020r. do 22.04.2020r.;

- 71 126,53 zł od 23.04.2020r. do 21.05.2020r.;

- 69 276,53 zł od 22.05.2020 do 22.06.2020r.;

- 67 476,53 zł od 23.06.2020r. do 05.07.2020r.

II. oddala powództwo co do kwot:

- 1 850,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22.05.2020r. do dnia zapłaty;

- 1 800,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 23.06.2020r. do dnia zapłaty;

III. umarza postępowanie w pozostałym zakresie (poza odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 06.07.2020 r. z uwagi na pkt IV sentencji wyroku);

IV. zasądzoną w pkt I sentencji kwotę rozkłada na raty płatne co miesiąc do 25 dnia miesiąca, poczynając od lipca 2020 roku po 1 900,00 zł (tysiąc dziewięćset złotych 00/100) z tym, że ostatnia nastąpi w wysokości mniejszej – niezbędnej do uiszczenia całej zasądzonej należności oraz z zastrzeżeniem płatności rat z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku nieuiszczenia ich w terminie oraz tym, że – nieuiszczenie trzech kolejnych rat w terminie skutkuje natychmiastową wymagalnością całości zasądzonej kwoty;

V. nie obciąża pozwanych kosztami procesu.

Na oryginale właściwy podpis

IC 1605/19

UZASADNIENIE

Powód (...)w W. pozwem z 28.06.2019 r. domagał się zapłaty 85 934,53 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu z tytułu umowy kredytu. Z uwagi na wpłaty pozwanych częściowo ograniczył powództwo – jak na k. 116.

Pozwani J. W. i B. W. nie kwestionowali istnienia dochodzonego zadłużenia, ale wskazali, że nie uwzględniono wszystkich wpłat i wnieśli o rozłożenie na raty, gdyż do czasowej niepłatności doszło wskutek stałego i nieoczekiwanego pomniejszenia dochodów emerytalnych. Nie kwestionowali ograniczenia powództwa.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony 31.05.2016 r. zawarły umowę kredytu konsolidacyjnego, z której powstało dochodzone zadłużenie.

Pozwani w trakcie jego realizacji utracili płynność płatniczą i gdy sytuacja uległa poprawie, ponownie dokonywali wpłat na warunkach zbliżonych do ustalonych umową, poczynając systematycznie od czerwca 2019 r. Umowa przewidywała raty po 1 820 zł (k. 90)

W międzyczasie powód jednak wypowiedział im umowę, zaczynając od wezwania o ok. 4-miesięczną zaległość z 28.03.2019r. (k. 50) po wypowiedzenie z 6.05.2019 r. (k. 57)

Potem odmawiał restrukturyzacji zadłużenia, mimo starań pozwanych.

Trudności płatnicze powstały, gdyż pozwanemu zmniejszono świadczenie emerytalne, które stara się odzyskać, a także pojawiły się problemy rodzinne. Potem dopiero budżet powiększył się o dodatki pielęgnacyjne.

W toku postępowania pozwani regularnie spłacali zadłużenie, co spowodowało częściowe ograniczenie powództwa.

(fakty przyznane)

Poza tym pozwani dokonali dalszych wpłat : 1 850 zł – 21.05.2020 r. i 1 800 zł – 22.06.2020 r.

(dowód : potwierdzenia wpłaty – k. 131)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo generalnie podlegało uwzględnieniu.

Nie budziło wątpliwości, że roszczenie wywodzi się z umowy kredytu regulowanej niżej przytoczonym przepisem (a pozostałych - związanych z trybem zawarcia umowy z konsumentami, sąd nie przytacza, gdyż nie powstała potrzeba odniesienia się do nich).

Art. 69. 1. ustawy – Prawo bankowe : Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Pozwani nie wskazali na żadne okoliczności, które powinny skutkować wdrożeniem przez sąd kontroli umowy pod kątem niedozwolonych klauzul. Dlatego sąd uznał, że strony umowy wyważyły swoje interesy, którymi kierowały się, zawierając tę umowę. Zatem wysokość zadłużenia nie budziła sporu, w tym także pozwani nie kwestionowali skuteczności wypowiedzenia umowy.

Wobec powyższego sąd zasądził dochodzoną kwotę, pomniejszając ją o kwoty, wynikające z dowodów wpłaty, przedstawionych na rozprawie. Nie budziły one żadnych wątpliwości, a zarachowania sąd dokonał, kierując się tym, jak powód zaliczył poprzednie spłaty (art. 451 kc). Postępowanie zostało częściowo umorzone- zgodnie z oświadczeniem powoda - na podstawie art. 355 w zw. z art. 203 kpc - w zakresie, w jakim wskutek wcześniejszych wpłat, powód ograniczył powództwo. Na podstawie art. 481 § 1 i 2, 482 kc zasądzono także odsetki. Oczywista była solidarna odpowiedzialność pozwanych (art. 366 w zw. z art. 369 kc).

Mając na uwadze sytuację życiowo-majątkową pozwanych, na podstawie art. 320 kpc Sąd uwzględnił ich wniosek o rozłożenie spłaty na raty i dokonał tego zgodnie z praktyką ustaloną w orzecznictwie, w myśl której odsetki w tej sytuacji są naliczane do dnia wyroku, a potem dopiero w przypadku niespłacenia raty w terminie (por. orzeczenie SN z 22.09.1970 r., (...), OSNCP (...), nr 4, p.61). W doktrynie wskazuje się, iż uprawnienie to przysługuje w szczególnie uzasadnionych przypadkach, a więc gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwie do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Przy tym trudności mogą być obiektywne, jak i spowodowane działaniem samego dłużnika. Skorzystanie z tego uprawnienia ma na celu także uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego – ma mu bowiem umożliwić wykonanie wyroku w sposób dobrowolny (Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Cz.I. ,Tom I, Wyd. Praw. 2001, teza do art. 320). W ocenie Sądu sytuacja tej sprawy wpisuje się w przedstawione okoliczności. Nieoczekiwane okoliczności utrudniły pozwanym wywiązanie się z umowy, jak i podjęcia się zobowiązania do spłaty powstałego zadłużenia przed wypowiedzeniem umowy. Po niedługiej przerwie pozwani starali się jednak wywiązywać tak, jakby umowa nie została rozwiązana. Tendencję tę utrzymali w dłuższym okresie czasu i zadeklarowali dalszą spłatę w podobny sposób. Mimo, że ustawodawca przewidział możliwość restrukturyzacji zadłużenia na etapie wypowiedzania umowy (art. 75 c cyt. ustawy), to sąd uznał w okolicznościach niniejszej sprawy, że mając na uwadze tę regulację, jak i ogólną zasadę dążenia do polubownego zakończenia sporu i promowaną obecnie instytucję mediacji, należało umożliwić pozwanym spłatę w ratach, bez narażania na koszty egzekucyjne, co także będzie korzystane dla wierzyciela. Gdyby powoda nie przekonywało ziszczenie się typowych przesłanek z art. 320 kpc, należy też wspomnieć o art. 5 kc. Powód zawarł umowę długoterminową z ryzykiem, jakie w niej wystąpiło. Postawa pozwanych powinna umożliwiać powrót do realizacji umowy, nawet jeśli 4- miesięczne zadłużenie będzie mogło być regulowane w dłuższym okresie czasu. Przy stałych dochodach pozwanych nie można stawiać im niemożliwych warunków, które pozbawiałyby ich możliwości skorzystania z instytucji z art. 320 kpc.

Nadto korzystając z dyspozycji art. 320 kpc, sąd zastrzegł, że nieuiszczenie kolejnych rat będzie skutkowało natychmiastową wymagalnością całej należności, przez co dodatkowo został uwzględniony interes wierzyciela, gdyby pozwani nie wywiązywali się ze swej deklaracji.

Okoliczności o sytuacji życiowo-majątkowej przytoczone przez pozwanych nie były kwestionowane. Zauważyć przy tym należy, że poprzednia nowelizacja modelu procedury, po likwidacji systemu prekluzji, podkreśliła zobowiązanie stron do współdziałania w sporze – zob. (...) Rozprawa przede wszystkim służy dookreśleniu się stron (art. 206 kpc i n.), a odroczone może być, gdy zajdą przesłanki (art. 214 kpc). Niestawiennictwo strony jest zatem jej ryzykiem procesowym. A ostanía nowelizacja także nie pozbawiała rozprawy jej zasadniczego znaczenia, czyli umożliwienia wyjaśnienia sporu z udziałem stron, by wydać wyrok.

O kosztach rozstrzygnięto na podstawie art. 102 kpc, gdyż jak wynika z powyższego wyводу, kierowanie tej sprawy na drogę sądową było zbędne. Pozwani dobrowolnie wypełniali zobowiązanie, jakiego podjęli się wobec powoda pozasądowo, a powód powinien dokonać oceny zgodnie z przedstawionym stanem prawnym bez potrzeby angażowania sądu.